

Przerwa w karze w świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego i sądów apelacyjnych. Przeгляд judykatów za lata 2020–2021

KAMILA MROZEK

ORCID: 0000-0001-7973-0281

Katedra Prawa Karnego Wykonawczego
Uniwersytetu Wrocławskiego

Abstrakt

Praca poświęcona jest analizie orzecznictwa sądowego (Sąd Najwyższy oraz wybrane sądy apelacyjne) w zakresie dotyczącym instytucji przerwy w wykonaniu kary pozbawienia wolności. W obszarze zainteresowania autorki pozostawały jedynie najnowsze judykaty wydane w latach 2020–2021. W celu poprawy czytelności tekstu analiza konkretnego orzeczenia rozpoczyna się od zacytowania jego tezy, która to następnie opatrzona jest krótkim komentarzem. Omówione postanowienia koncentrują się wokół najważniejszych problemów, jakie powstają w związku z praktycznym wykorzystaniem przerwy w karze.

Słowa kluczowe: przerwa w karze, względy osobiste, choroba psychiczna, kara łączna, kara pozbawienia wolności.

Przerwa w karze niezmiennie zalicza się do tych instytucji prawa karnego wykonawczego, które w dużym stopniu są przedmiotem judykatów sądów wyższych instancji. Wynika to poniekąd ze znaczenia, jakie tytułowa instytucja ma na gruncie postępowania wykonawczego, stanowiąc ważne odstępstwo od zasady ciągłości wykonania kary. Jednak głównym powodem, dla którego staje się ona tak często obiektem zainte-

resowania Sądu Najwyższego i poszczególnych sądów apelacyjnych, jest z pewnością nagromadzenie w przepisach składających się na przerwę w karze znacznej liczby klauzul generalnych i innych konstrukcji, które rodzą szereg wątpliwości w praktyce sądowej lub rozbieżności w orzecznictwie sądów niższego szczebla.

Charakter przerwy w karze sprawia, że precyzyjne i w miarę trwale określenie za pomocą przepisów prawa poszczególnych składników tej instytucji jest praktycznie nieosiągalne. Z tego względu należy liczyć się z tym, że judykatura pozostanie w dalszym ciągu niezmiernie ważnym czynnikiem, który umożliwi szczegółową interpretację zawartych w kodeksie karnym wykonawczym norm prawnych. Tym samym będzie nie tylko ułatwieniem w pracy organów postępowania wykonawczego i profesjonalnych pełnomocników prawnych, ale także gwarantem praworządności i legalnego wykonania kary wobec skazanego.

Waga orzecznictwa sądowego w tej przestrzeni stanowiła asumpt do zaprezentowania najważniejszych i najbardziej aktualnych tez z uzasadnień judykatów Sądu Najwyższego i sądów apelacyjnych z całej Polski. Ten swoisty przegląd orzecznictwa dokonany został w oparciu o pewne założenia. Wybrano jedynie orzeczenia, które zostały wydane w ostatnich dwóch latach, zgodnie z przeświadczeniem, że są one wyrazem bieżących rozterek i wątpliwości interpretacyjnych sądów niższej instancji, a ponadto starsze orzeczenia są wystarczająco dobrze omówione w literaturze przedmiotu. Ponadto wyselekcjonowano do analizy te, które dotyczą zagadnień nastroczających w praktyce największych trudności.

Wyrok¹ Sądu Najwyższego z dnia 4 stycznia 2021 roku, sygn. akt III KK 256/19, odnosi się do kwestii popełnienia przestępstwa przez skazanego w czasie przerwy w karze pozbawienia wolności w kontekście podstaw połączenia kar, o których mowa w treści art. 85 § 3 k.k. w brzmieniu obowiązujących od 15 kwietnia 2016 do 23 czerwca 2020 roku. W orzeczeniu tym wskazano, że

popełnienie przez skazanego przestępstwa w okresie przerwy w wykonaniu kary pozbawienia wolności, o której mowa w art. 153 § 1 KKW, następuje wprawdzie po rozpoczęciu, a przed zakończeniem wykonania tej kary, jednak nie następuje w czasie, kiedy skazany karę tę odbywał. Okoliczność ta prowadzi do wniosku, że popeł-

¹ Wyrok Sądu Najwyższego z 4 stycznia 2021 roku, sygn. III KK 256/10, LEX nr 3169200.

nienie przestępstwa w czasie przerwy w karze pozbawienia wolności nie stanowi negatywnej przesłanki połączenia kar, o której mowa w art. 85 § 3 KK w brzmieniu obowiązującym od 15 kwietnia 2016 r. do 23 czerwca 2020 r.

Artykuł 85 § 3 k.k. w brzmieniu uchwalonym ustawą z dnia 11 marca 2016 roku o zmianie ustawy — Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw² stanowił, że jeżeli po rozpoczęciu, a przed zakończeniem wykonywania kary lub kary łącznej sprawca popełnił przestępstwo, za które orzeczono karę tego samego rodzaju lub inną podlegającą łączeniu, orzeczona kara nie podlegała łączeniu z karą odbywaną w czasie popełnienia czynu. Przepis ten wprowadzał zatem dodatkową negatywną przesłankę wymiaru kary łącznej. Zasadniczym problemem w kontekście powyższego przepisu było rozróżnienie terminów „wykonywanie” i „odbywanie” kary oraz kwestia ich oceny pod kątem ewentualnej synonimiczności. W orzecznictwie³, a także literaturze przedmiotu⁴, niejednokrotnie wskazywano, że pojęciom tym nie można nadawać identycznego zakresu znaczeniowego⁵.

Przyjęcie niesynonimicznego kierunku wykładni terminów „wykonywanie” i „odbywanie” kary ma w konsekwencji istotne znaczenie na gruncie instytucji z art. 153 k.k.w. w kontekście kary łącznej. Kwestią bezdyskusyjną jest to, że popełnienie przez sprawcę przestępstwa w czasie przerwy w karze ma miejsce po rozpoczęciu, a przed zakończeniem wykonywania kary. Jednakże podkreślenia wymaga, że czasu przerwy w karze nie wlicza się skazanemu do okresu kary pozbawienia wolności, w związku z którą udzielono mu przerwy.

Na gruncie przepisów o karze łącznej w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015 do 14 kwietnia 2016 roku okoliczność ta stanowiłaby przeszkodę do połączenia kary, którą skazany rozpoczął odbywać z karą orzeczoną za przestępstwo popełnione w czasie przerwy w karze. Skoro

² Ustawa z dnia 11 marca 2016 roku o zmianie ustawy — Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2016 r. poz. 437).

³ Zob. uchwała SN z 25 stycznia 2018 roku, sygn. I KZP 11/17, OSNKW 2018/4/28; wyrok SN z 10 kwietnia 2018 roku, sygn. III KK 80/18, LEX nr 2515709.

⁴ M. Bielski, *Zakres stosowania negatywnej przesłanki wymiaru kary łącznej z art. 85 § 3 i 3a k.k.*, „Prokuratura i Prawo” 11, 2018, s. 39.

⁵ Za takim stanowiskiem przemawia przede wszystkim zakaz wykładni synonimicznej, zabraniający nadawania różnym zwrotom w obrębie jednego aktu prawnego tego samego znaczenia.

zatem w okresie przerwy skazany kary nie odbywa, to popełnienie przestępstwa w okresie między rozpoczęciem a zakończeniem wykonania kary — zgodnie z dyspozycją obowiązującą od dnia 15 kwietnia 2016 roku — nie może stanowić negatywnej przesłanki połączenia kar.

Jednakże jak wynika z komentowanego orzeczenia Sądu Najwyższego kwestia oceny tożsamości terminologicznej zwrotów „wykonywanie” oraz „odbywanie” kary nie stanowi jedynej okoliczności potwierdzającej zacytowaną na wstępie pracy tezę. W tym kontekście rozróżnić należy dwie definicje, jakimi operuje przepis art. 85 § 3 k.k. w okresie sprzed nowelizacji z 2016 roku oraz po niej.

Po 1 lipca 2015 roku przepis ten mówił o okresie „po rozpoczęciu, a przed zakończeniem wykonywania kary”. Użyty przez ustawodawcę zwrot należało rozumieć jako pewien interwał czasowy, okres, przedział „od-do”. „Kara odbywana”, która pojawia się w komentowanym przepisie po nowelizacji z 2016 roku, powinna być natomiast interpretowana jako pewien ciągły stan, który charakteryzuje się tym, że każdy jego dzień stanowi zarazem karę pozbawienia wolności. Z uwagi na odmienne znaczenie obu zwrotów, ich utożsamianie jest niedopuszczalne. Jak słusznie wskazuje Sąd Najwyższy, „językowe znaczenie pierwszego z nich polega wyłącznie na określeniu granic czasowych okresów, drugiego zaś na określeniu pewnego stanu, jaki istnieje w określonym czasie”. Opisane wyżej okoliczności dowodzą, że popełnienie przestępstwa w czasie przerwy w karze pozbawienia wolności nie stanowi negatywnej przesłanki połączenia kar, o której mowa w art. 85 § 3 k.k. w brzmieniu obowiązującym od 15 kwietnia 2016 do 23 czerwca 2020 roku.

Postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 27 listopada 2020 roku, sygn. akt II AKzw 1219/20⁶, analizuje pojęcie względów osobistych w rozumieniu art. 153 § 2 k.k.w. W przywołanym orzeczeniu wskazuje się bowiem, że

Udzielenie skazanemu przerwy w karze pozbawienia wolności jest słuszne, ale nie celowe i dlatego niesprawiedliwe. Skazany cierpi z powodu choroby nowotworowej, a jedyna stosowna terapia ma charakter paliatywny i polega głównie na podawaniu leków przeciwbólowych. Ta okoliczność mieści się w pojęciu „względów osobistych” z art. 153 § 2 KKW uzasadniających humanitarne traktowanie każdego

⁶ Postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 27 listopada 2020 roku, II AKzw 1219/20, LEX nr 3193914.

człowieka. Jednakże uwolnienie skazanego prowadziłoby do jego bezdomności, bo jedyne znane i przez niego wskazywane miejsce jego pobytu to dom żony i jej matki, te zaś sprzeciwiają się jego ponownemu zamieszkaniu, jego żona opiekuje się swą matką i jest inwalidką, co wyklucza zaopiekowanie się skazanym. Uwolnienie powodujące bezdomność, brak opieki i leków przeciwbólowych byłoby postąpieniem pozbawionym empatii.

Choć na pierwszy rzut oka mogłoby wydawać się, że orzeczenie to nawiązuje do obligatoryjnej podstawy przerwy w karze, to jego głębsza analiza prowadzi do wniosku, że poruszona w nim problematyka w całości koncentruje się wokół podstawy fakultatywnej. Mowa w nim bowiem o tak zwanych względach osobistych, pod pojęciem których należy rozumieć takie okoliczności, które uzasadniają uznanie sytuacji skazanego za na tyle ciężką, że do jej poprawy niezbędne jest opuszczenie przez skazanego jednostki penitencjarnej i podjęcie przez niego lub względem niego stosownych działań na wolności⁷. Nie zawsze jednak udzielenie przerwy w karze będzie odzwierciedleniem respektowania przez administrację penitencjarną zasady humanitaryzmu i poszanowania godności ludzkiej. Humanitarne traktowanie skazanych — jak wskazuje K. Postulski — to postępowanie respektujące minimalne potrzeby każdego człowieka, określone przez odniesienie do przeciętnych standardów czy przeciętnego poziomu życia w danym społeczeństwie. Nieostre wyznaczenie pojęcia godności ludzkiej niewątpliwie utrudnia obiektywną ocenę tego, co jest humanitarne, a co nie jest⁸. Zasada ta wprowadza element ludzki, wrażliwości na los drugiego człowieka. A. Wąsek wyjaśnia, że humanizm oznacza postawę nakazującą odnosić się do drugiego człowieka ze zrozumieniem, troską i empatią, widzieć jego osobowość w całej jej złożoności, całościowo ujmować dobre i złe zachowanie w przeszłości i obecne, a także prognozowane⁹. Dlatego też w pewnych przypadkach udzielenie skazanemu przerwy w karze nie będzie realizowało postulatu humanitaryzmu, zaś postulat ten zrealizuje zinstytucjonalizowana pomoc, jaką może zapewnić skazanemu służba penitencjarna.

⁷ M. Rażny, *Ważne względy rodzinne lub osobiste jako przesłanka udzielenia przerwy w wykonywaniu kary pozbawienia wolności*, „Przegląd Sądowy” 2021, nr 5, s. 70.

⁸ K. Postulski, *Kodeks karny wykonawczy. Komentarz*, Warszawa 2017, s. 68.

⁹ A. Wąsek, *Kodeks karny. Komentarz*, Gdańsk 2005, s. 51.

Postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 30 lipca 2020 roku¹⁰ porusza problem opieki medycznej w polskich jednostkach penitencjarnych. Z przywołanego orzeczenia wynika, że

Przerwy w karze ze względów zdrowotnych można udzielić tylko wtedy, gdy ciężka choroba uniemożliwia wykonywanie kary w warunkach izolacji (włączając hospitalizację w wyspecjalizowanych jednostkach więziennej służby zdrowia), zatem gdy przebywanie w nich zagraża życiu i zdrowiu skazanego (art. 153 § 1 w zw. z art. 150 § 1 KKW). Monitorowanie i ocena stanu zdrowia osadzonych należy do personelu medycznego jednostek penitencjarnych, zaś skazanemu nie przysługuje możliwość dowolnego wyboru lekarza prowadzącego (art. 115 § 1, 1a i 4 KKW). W ramach opieki medycznej nad osadzonymi personel ten, stosownie do konieczności, współpracuje z publicznymi jednostkami ochrony zdrowia, w tym również przez zapewnienie badań i konsultacji specjalistycznych.

Art. 150 k.k.w. stanowi, że wykonanie kary pozbawienia wolności w wypadku choroby psychicznej lub innej ciężkiej choroby uniemożliwiającej wykonywanie tej kary sąd odracza do czasu ustania przeszkody. Następnie precyzuje, że za ciężką chorobę uznaje się taki stan skazanego, w którym umieszczenie go w zakładzie karnym może zagrażać życiu lub spowodować dla jego zdrowia poważne niebezpieczeństwo. Jednocześnie zaznaczyć należy, że przepis ten ma bezpośrednie zastosowanie do instytucji przewidzianej w art. 153 k.k.w. Analiza przywołanego przepisu pozwala na przyjęcie, że stopień zagrożenia życia lub zdrowia, o którym mowa w treści art. 150 k.k.w., powinien być znaczny. Należy jednak wyraźnie zaznaczyć, że nie jest to jedyna przesłanka zastosowania instytucji przerwy w karze (odroczenia wykonania kary). Nie wystarczy bowiem, by choroba, na którą cierpi skazany, była dla niego zagrożeniem życia lub zdrowia — zagrożenie to musi wynikać bezpośrednio z przebywania w warunkach izolacyjnych, a zatem braku możliwości leczenia lub zapewnienia osadzonemu odpowiednich ku temu warunków. Istotna jest zatem nie tylko analiza stanu zdrowia skazanego i rokowań co do jego poprawy, ale przede wszystkim kwestia oceny ewentualnych zagrożeń płynących z faktu przebywania skazanego w jednostce penitencjarnej. Interpretacja przywołanego wyżej przepisu prowadzi zatem do wniosku, że jeśli choroba, na jaką cierpi skazany, może być skutecznie leczona

¹⁰ Postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 30 lipca 2020 roku, sygn. II AKzw 565/20, LEX nr 3193913.

w ramach struktur penitencjarnej służby zdrowia, nie ma podstaw do przerywania wykonywanej kary pozbawienia wolności.

Wykonywanie kary pozbawienia wolności w stosunku do osoby chorej jest zadaniem szczególnie trudnym i odpowiedzialnym. W obszarze tym administrację penitencjarną wspomaga wyspecjalizowana więzienna służba zdrowia. Świadczenia zdrowotne udzielane są bowiem skazanemu przede wszystkim przez podmioty lecznicze dla osób pozbawionych wolności (art. 115 § 4 k.k.w.). Kodeks karny wykonawczy w art. 102, w katalogu praw skazanego, wymienia między innymi prawo do odpowiednich ze względu na zachowanie zdrowia świadczeń zdrowotnych. „Odpowiedniość świadczeń zdrowotnych” ma charakter niewątpliwie ocenny, niemniej z całą stanowczością odrzucić należy każdą wykładnię analizowanego przepisu, która zmierza do ograniczenia tego prawa¹¹. Należy bowiem podkreślić, że

Państwo ma obowiązek należytej dbałości o zdrowie osób osadzonych w więzieniu, jednakże zawsze należy mieć na uwadze kontekst penitencjarny [...]. Kontekst ten nie powinien usprawiedliwiać opieki niedostatecznej, a więc, gdy zapewnienie odpowiedniego leczenia w warunkach więziennych nie jest możliwe, należy chorego przenieść do placówki cywilnej¹².

W sytuacji natomiast, gdy podmioty lecznicze przeznaczone dla osób pozbawionych wolności nie są w stanie — z różnych względów — sprostać zadaniu jakie nakłada na nie ustawodawca, to jest zapewnienia skazanym zarówno podstawowej, jak i specjalistycznej opieki zdrowotnej, leczenie może być prowadzone w pozawięziennym podmiocie leczniczym.

Z analizowanego orzeczenia wynika jeszcze jedna bardzo ważna kwestia — ustawowe ograniczenie prawa wyboru lekarza i pielęgniarki ambulatorium z izbą chorych, lekarza, pielęgniarki oraz położnej podstawowej opieki zdrowotnej, świadczeniodawcy udzielającego ambulatoryjnych świadczeń opieki zdrowotnej, lekarza dentysty oraz szpitala określonych w ustawie o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych¹³. Istotą wprowadzonego przez ustawo-

¹¹ S. Lelental, *Kodeks karny wykonawczy. Komentarz*, Warszawa 2017, s. 488.

¹² J. Bartoszewicz, *Glosa do wyroku ETPC z 17.12.2013 r.*, LEX/el. 2014, nr 14150/08.

¹³ Ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 roku o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz.U. z 2020 r. poz. 1398, 1492, 1493, 1578 i 1875).

dawcę rozwiązania jest przede wszystkim ograniczenie nierzadko rozszereżeniowych postaw wśród skazanych oraz specyfika miejsc, w których wykonuje się sankcje skutkujące pozbawieniem wolności.

Reasumując, należy wskazać, że aktualne brzmienie art. 115 k.k.w. daje dużo większe możliwości udzielania skazanym opieki zdrowotnej w warunkach penitencjarnych, bez konieczności sięgania po instytucję przerwy w wykonaniu kary pozbawienia wolności. Postawioną tezę odzwierciedlają dane zawarte w informacji statystycznej, z których wynika, że począwszy od 2016 roku, liczba skazanych korzystających z przerwy w karze spadła o ponad połowę w porównaniu do lat poprzednich, zaś trend ten utrzymał się do roku 2020 (2020 — 1043, 2019 — 899, 2018 — 918, 2017 — 851, 2016 — 969, 2015 — 1930, 2014 — 1980, 2013 — 2185, 2012 — 2252, 2011 — 2343, 2010 — 2322)¹⁴.

Postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 30 lipca 2020 roku¹⁵ dotyczy obligatoryjnej podstawy udzielenia przerwy w karze, jaką jest stan zdrowia skazanego. Jak już wspomniano, sąd penitencjarny udziela przerwy w wykonaniu kary pozbawienia wolności z uwagi na ciężką chorobę skazanego wówczas, gdy charakter schorzenia, na jakie cierpi, lub rozmiar doznanego przez niego uszkodzenia ciała są na tyle poważne, że pobyt skazanego w zakładzie karnym, w tym również w oddziale szpitalnym takiego zakładu, stwarza realne niebezpieczeństwo dla jego życia lub zdrowia¹⁶. Wciąż aktualna teza analizowanego orzeczenia potwierdza, że

Udzielenie skazanemu przerwy w odbywaniu kary pozbawienia wolności nie jest ani słuszne, ani celowe, a żądanie jej nakierowane jest na uniknięcie orzeczonej kary. Po pierwsze, aktualny stan zdrowia skazanego nie świadczy, by pozbawienie go wolności powodowało zagrożenie dla jego życia czy zdrowia. Po drugie, skazany nie wykazał, że w razie uwolnienia go sprawiło, że podjąłby leczenie powodujące spowolnienie jego choroby. Po trzecie, zakłady karne są współcześnie przystosowane do wykonywania kar także względem osób chorych.

¹⁴ <https://www.sw.gov.pl/strona/statystyka-roczna> (dostęp: 6.02.2022).

¹⁵ Postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 30 lipca 2020 roku, II AKz w 561/20, LEX nr 3169724.

¹⁶ Szerzej na ten temat zob. K. Mrozek, *Obligatoryjne odroczenie wykonania kary ze względu na stan zdrowia skazanego*, „Nowa Kodyfikacja Prawa Karnego” 31, 2014.

Sąd Apelacyjny w Krakowie zwrócił uwagę na trzy istotne okoliczności mające wpływ na decyzję w przedmiocie udzielenia przerwy w wykonaniu kary pozbawienia wolności. Po pierwsze, sąd winien ustalić istnienie u skazanego choroby psychicznej lub innej ciężkiej choroby, przy czym, jak wynika z dyspozycji zawartej w art. 150 § 2 k.k.w., musi to być choroba, która uniemożliwia wykonanie kary z uwagi na zagrożenie życia skazanego lub spowodowanie poważnego niebezpieczeństwa dla jego zdrowia. Po drugie, skazany powinien wykazać, że w okresie przerwy podejmie wszelkie możliwe próby „zahamowania” dalszego rozwoju lub chociażby złagodzenia skutków przebytej choroby (podejmie leczenie zachowawcze, operacyjne, rehabilitacyjne). Przy czym należy pamiętać, że nawet w sytuacji spełnienia przez skazanego wymienionych wymogów zasadą powinno być wykonanie kary pozbawienia wolności w formie izolacyjnej, przy wykorzystaniu silnie rozbudowanej sieci szpitali, ambulatoriów i aptek funkcjonujących na terenie jednostek penitencjarnych, a dopiero gdy te nie są w stanie zapewnić skazanemu odpowiedniej opieki medycznej, należy rozważyć możliwość udzielenia skazanemu przerwy w karze.

W doktrynie prawa karnego wykonawczego podkreśla się, że kara pozbawienia wolności powinna być wykonywana w sposób nieprzerwany. Zasadę tę przyjmuje również orzecznictwo wskazując, że

Zawsze jako zasada powinno być postrzegane odbywanie prawomocnie orzekanej kary w całości, a więc w takim rozmiarze w jakim została ona wymierzona i w sposób nieprzerwany. Wyjątkiem od tej zasady jest zarówno instytucja warunkowego przedterminowego zwolnienia jak i przerwy w odbywaniu kary. I tak właśnie, jako wyjątkowe obie te instytucje winny być postrzegane zarówno przez sądy penitencjarne, jak i skazanych¹⁷.

Z powyższego wynika, że ewentualne odstępstwa od tej zasady (w drodze wyjątku) powinny być ściśle określone przez ustawodawcę, a jednym z takich wyjątków jest właśnie przewidziana w art. 153 k.k.w. instytucja przerwy w wykonaniu kary.

Już sama analiza podstaw stosowania przerwy w karze pokazuje, że nie zostały one przez ustawodawcę dostatecznie sprecyzowane. Z jednej strony zwraca uwagę brak definicji choroby psychicznej czy innej

¹⁷ Postanowienie Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 22 sierpnia 2000 roku, sygn. II AKz 630/00, niepublikowane.

ciężkiej choroby uniemożliwiającej wykonanie kary, o których mowa w art. 150 k.k.w., z drugiej zaś posługiwanie się — w ramach przesłanki fakultatywnej — typowymi klauzulami generalnymi (względy rodzinne, osobiste), które mogą być dowolnie interpretowane. Należy bowiem pamiętać, że obecność klauzul generalnych w systemie prawa pozytywnie wpływa na elastyczność procesów stosowania prawa, niemniej kreuje obowiązek zachowania właściwej równowagi między elastycznością a pewnością i jednolitością stosowania prawa. Orzeczenia wydane przez Sąd Najwyższy oraz sądy apelacyjne pozwalają na dookreślenie niedoprecyzowanych podstaw stosowania przerwy w karze oraz wyjaśnienie innych problemów pojawiających się w praktyce stosowania tytułowej instytucji. Zawierają one bowiem wiele wskazówek interpretacyjnych, które ułatwiają prawną ocenę instytucji przerwy w wykonaniu kary pozbawienia wolności oraz pozwalają na prawidłowe jej zastosowanie w praktyce przy poszanowaniu podstawowych zasad prawa karnego wykonawczego.

Bibliografia

- Bielski M., *Zakres stosowania negatywnej przesłanki wymiaru kary łącznej z art. 85 § 3 i 3a k.k.*, „Prokuratura i Prawo” 11, 2018.
- Lelental S., *Kodeks karny wykonawczy. Komentarz*, Warszawa 2017.
- Mrozek K., *Obligatoryjne odroczenie wykonania kary ze względu na stan zdrowia skazanego*, „Nowa Kodyfikacja Prawa Karnego” 31, 2014.
- Postulski K., *Kodeks karny wykonawczy. Komentarz*, Warszawa 2017.
- Raźny M., *Ważne względy rodzinne lub osobiste jako przesłanka udzielenia przerwy w wykonywaniu kary pozbawienia wolności*, „Przegląd Sądowy” 2021, nr 5.
- Wąsek A., *Kodeks karny. Komentarz*, Gdańsk 2005.

A break in the penalty in the light of the judgments made by the Supreme Court and courts of appeal: Review of judicata from the years 2020–2021

Abstract

The work is devoted to the analysis of the judicial decisions made by the Supreme Court and selected courts of appeal in the scope concerning the institution of interrupting the execution of the imprisonment sentence. The author was interested only in the most

recent judicates issued in 2020–2021. In order to improve the readability of the text, the analysis of a specific decision begins with quoting its thesis, which is then accompanied by a short commentary. The discussed provisions focus on the most important problems which arise in connection with the practical use of the interruption of penalty.

Keywords: interruption of penalty, personal reasons, mental illness, total penalty, imprisonment.